

PESEM V OKTOBRU

Dylan Thomas

Bilo je moje trideseto leto proti nebu,
slišal sem, kako se je budilo od pristana in sosednjega gozda,
in kako sta me od školjk izvotljeni breg, kjer čaplje opravljajo
duhovni obred,
in pa jutro vabila
z vodo, ki moli, in s klicem galeba in vrane
in s trkanjem jadrnic ob zid, z mrežami prepleten,
naj stopim
ta trenutek
v mesto, še speče, in naj odidem naprej.

Moj rojstni dan se je pričel z vodnimi
ptiči in s ptiči krilatih dreves, ki so leteli moje ime
nad kmetijami in belimi konji;
in vzdignil sem se
v deževni jeseni
in šel sem ven v nalive vseh svojih dni.
Bila je plima in čaplja se je potopila, ko sem stopil na pot
tja onstran meje,
in zaprla
so se mestna vrata, ko se je mesto zbudilo.

Pomlad škrjancev v valečem se oblaku
in grmovje ob poti vse zvrhano žvižgajočih
kosov in oktobrsko sonce
poletno
griču na rami,
in tu je bilo nenadoma milo podnebje in sladki pevci
so prihiteli v jutru, ko sem hodil in poslušal
dež pršeči
veter, ki je zavel
v gozdu daleč pod mano.

Bledi dež nad izginjajočim pristanom
in nad morjem mokra cerkev, velika kot polž,
z rogovi skozi meglo in pa grad,
rjav kot sova,
in vsi vrtovi

pomladi in léta so cveteli v velikih pravljicah
onstran za mejo in pod oblaki škrajancev.
Tam sem lahko prestrmel
ves svoj rojstni dan,
vreme pa se je obrnilo.

Obrnilo se je stran od prijazne dežele
in nizzdol, tja v drugi zrak, in modro spremenjeno nebo
je spet izžarevalo čudež poletja
z jabolki,
hruškami in rdečim grozdičjem,
in videl sem ob spremembi prejasno
pozabljena jutra otrokova, ko je šel z materjo
skozi parabole
sončne luči
in skozi legende zelenih kapelic

in skozi dvakrat razodeta polja otroštva,
da so njegove solze žgale moja lica in da se je njegovo srce
gibalo v mojem.
To so bili gozdovi, reke in morja,
kjer je deček,
prisluškujoč
letnemu času mrtvih, šepetal svojega veselja resnico
drevju in kamnom in ribam v valu.
In skrivnost
je še živa pela
v vodi in v pticah.

In tam sem lahko prestrmel svoj rojstni dan,
vreme pa se je obrnilo. In resnično
veselje že davno mrtvega otroka je pelo goreče
v soncu.
Bilo je moje trideseto
leto proti nebu, stal sem sam v poletnem popoldnevu,
čeprav je mesto spodaj bilo ovenčano z oktobrovo krvjo.
O, naj mojega srca resnica
še zmeraj poje
na tem visokem griču, ko se leto povrne.

Prevedel Jože Udovič